

L'Aiguat de Sant Lluç

Admetem col·laboració de tot-hom però no volem anuncis ni esqueles mortuòries

Periòdic quinzenal satíric, polític, humorístic, de la Conca de Barbarà

Redacció: Carretera, 49 - Vilavert

Els originals no's tornen. Si no agraden se vendran a pes de paper al preu del dia

Director Propietari: Ignasi de Llorens Mauri

Any I Núm. 6

Vilavert 5 Desembre 1931

Número solt 0'15 ptes.
Any 4'00 "

CONCURS

La Redacció de L'AIGUAT DE SANT LLUC en ple extraordinari acordà per aclamació

1.er Que el número 6 tingui la pretenció d'un extraordinari en tot sentit radical.

2.º Que en honor al primer fotograuat se dongui cinc premis de dues pessetes pagats (en moneda calderilla) als cinc montblanquins que endevinin els tres caps de la «Trinitat».

3.er Per obter al premi deuen presentar-se a las 12 del dia següent d'apareixer el número. Si fossin més de cinc i arribessin a la Redacció tots a l'hora com una cursa de bicicletes, com que no hi pot haver «sprint» es donarà la calderilla per ordre rigurós del abecedari del cognom.

4.er Es publicaran els noms dels premiats en el número pròxim.

5.er El número serà repartit gratuïtament a Montblanc però a les 12 del dia següent serà de pago.

NOTA IMPORTANT

Els gravats aniran al número vinent, sota les condicions del concurs.

L'artista que confecciona els gravats de sobte agafà el grip. La Redacció publica el número entenent que un retràs faria que els temes no fossin d'actualitat.

A l'entorn de l'assumpte Gassol-Queralt

Els de l'«Estat Català» hem proclamat sempre la catalanització de la política catalana. Catalunya deu demostrar capacitat de governar-se, recollint totes les forces polítiques que hi conviuen i pendrer el dret d'iniciativa i la llibertat que atany als organismes responsables.

Avui la política catalana és patrimoni dels catalans, i és dolorós que Montblanc, personalitats (Trinitat) d'un passat brillant i de lleialtat a la causa catalana, de cop i volta cometin incorreccions i deliris perturbadors; perquè hi han en el camp catalanista, catalanistes que són paràsits del catalanisme triomfant, n'hi ha d'intel·ligents, i altres que en són ben poc, i n'hi ha d'altres distingits per una ignorància perillosa. N'hi ha de bona voluntat amb aptituts evidents i d'altres d'una incapacitat irredimible. No podem discutir l'honorabilitat de cap d'ells però n'hi ha que tenen la propenció funesta de fer mal per fer mal, sembrar odis a la poca solta enlloc de recollir voluntats en els moments en que Catalunya necessita d'una política catalana que sigui sotmesa a una acció classificadora. No volem fosc ni aquesta política clandestina de despit, de rancunia, no (Trinitat), una política saniosa com una cura de sol i d'aire.

El poble de Montblanc es manifestà

el 12 d'Abril amb una victòria per l'Esquerra. El cervell d'una de les figures de la Trinitat deu organitzar-se i no cometre desafinament polítics, doncs en política avui es lluita i demà es pacta i certes habilitats, quan son massa potents, esdevenen barroeries i nosaltres seguirem la nostra ruta i més ara que la victòria és nostra i sagellada pel poble.

Res d'actes d'envit, ni pagar les despeses de les organitzacions dels actes, viatges i tot. No, doctrina democràtica, doctrina moral, i doctrina de sentit comú.

A la Trinitat els hi recomanem les paraules de Cambó: «Veure i callar».

¿Es que un dels de la Trinitat es veu amb força de trencar-ho tot com un «Sansón»? ¿Qui són per donar patents de civilitat i enrrunar el nom del símbol de Catalunya? Espereu un moviment popular que falli l'aprovació o la discomformitat dels homes. Vosaltres sou grans de mostassa encara que's penseu ésser quelcom.

I quan hagin acabat, llavors estarem a les vostres ordres. Ara no, perquè primer que la Trinitat hi ha el nom de Catalunya.

I. DE LL.

Al més víctima de la Trinitat

Hi ha gent—parlo per experiència professional—que vol curar-se ràpidament una greu malaltia sense cap tractament i per tant afavoreix la classe dels curandars.

N'hi ha que's volen fer rics amb massa pressa i que somnien nit i dia amb *xecs*, *divises*, etc., etc. i conjuminen fantàstiques combinacions amb les quals afavoreixen a una classe (de tot hi ha classes). Son els curandars dels negocis.

I per últim (i això us toca d'apropr) individus que guiats per la bona voluntat segueixen d'esma a polítics, sense analitzar els actes, com *Chuiti* del «Tenorio».

En tots aquests cassos s'actua damunt un optimisme falaguer excelsiu que desapareix en sobreviure el desengany, però com que els babaus son perpetus hi ha sempre reserves humanes i proven d'amagatotis les virtuts màgiques de curar un físic amb untures o bé posar mel a la planta dels peus d'un tifòdic i demés combinacions del art d'enganyar.

Me sembla que en aquesta Trinitat sou una mena d'ança de les saïrilleres i que dels tres poiser en sou

una víctima i que si alguna vegada protesteu ells ballandreixen amb la sacramental paraula «prou».

Conserveu l'amistat però tingueu present que's dolorós senyor després d'una gran amistat, com és molt bonic contraure una amistat després d'una gran renyina.

No us podem dir res més. Vos, políticament parlant, sou un divendres de Quaresma.

Amb tot l'AIGUAT reconeix la vostra dolçor de sentiments.

I. DE LL.

Amb tot respecte

Com a home podeu errar. La prova de la consolidació de la República la feu vosaltres mateixos, els de la dreta, voler operar tot seguit i el malalt és sà. Espereu l'oportunitat que ara com ara l'Esquerra Catalana segueix un camí.

Al cap de set mesos comencen els complots. I quins complots! L'estrany és que en aquests complots hi ha sempre un capellà, ara a Madrid un xantre, uns amargats militars i un X pessetes. Aquests complots que fan riure son satisfactoris, demostrant la vitalitat del règim actual.

Com que la República, afortunadament, no fou portada per guerrers ni per cap rector polític, morirà quant el poble l'enderroqui. Mai vosaltres, els de la dreta.

Si voleu campanya revisionista treballeu conquistant el poble però no amb les armes de la calúnnia, l'insidia i demés trucs del antic règim.

La República és de tots menys de les persones que la difamen. Tot, amb el transcurs del temps es pot modificar; ara una campanya revisionista en contra del règim actual fins per instint de conservació no és pot aconsellar.

Es el triomf de la raó que mortifica, supleix o arracona una obra humana.

Els mals d'avui, amic, és culpa, en gran part, de la monarquia com els mals de la civilització humana corresponen a la gran guerra.

Jo no puc regatejar el vostre esperit netament catalanista, les vostres persecucions durant la Dictadura, ara feu l'*indio* en política i el passat vostre queda entalat de tal manera que fa mal pensar que era hipocresia i vos sabeu que els homes judiquen sempre pel present.

¿Què hi fa que un home hagi estat bo si de cop i volta es torna dolent? ¿Què direu d'un home que ha tingut un passat d'honradesa i actua malament?

Es una llàstima que tenint arrelades condicions de catalanitat i d'esperit revolucionari ara es convertiu en una mena de *Mefistófele* de la política catalana.

Se pot criticar els que manen, però hi ha maneres i procediments. Talleu amb la vostra ploma-bisturí el que us sembli com morta, però la que's viva, respecteu-la. Vos, però, posat a escriure tot fent-ho bé, aneu com una bala perduda.

Jo us tinc respecte perquè no sou del tou de la política i teniu condicions, però també massa nervis.

Sobre tot no us fiquen en complots, si de cas feu

de víctima... que's quan se us ha estimat més.

I. DE LL.

NOTA. Si contesteu us dirè: Déu vos ampari germà, un altre dia serà.

Qui sou vos.....

Feia dies que'ls rumors més contradictoris arribaven a la nostra Redacció sense que ni la nostra perspicàcia ni la nostra voluntat, ni tan sols les relacions que comptem a Montblanc, ens poguessin donar llum de les notícies que rebíem.

Les notícies no eren agradoses, la mateixa incoherència era una incoherència per despistar, però a la fi el fet es consumia. El rotatiu que en els temps de la Dictadura (sense lucrar-se mai, *grati et amore*, imprimia «La Cadena», «Estat Català», «Hojas libres», etc., etc.... imprimia un número sensacional, res de Poblets ni Guarros, (*peccata minuta*) ara és qüestió dels peixos grossos, Gassol, Macià, lo que fos, si no poden fer complots la dreia mana que la ploma embruti.

En el districte de Montblanc es comptava amb l'ex candidat agrari, però el Pau va pactar que quant menys fos diputat de les Corts Catalanes i l'amic fins va dir que anés en candidatura per Barcelona; allà on sigui però que surti.

Qui sou vos... Tothom ho sab. La vostra campanya des del vostre fracàs sorolios del 12 d'Abril contra els que ocupen càrrecs de govern a Montblanc i a la Generalitat ha arribat al seu grau més abjecte per obra i gràcia del *dueto*; munten aires de sensacionalitat, tota una fantasia en torn de ço que volen ho inventen amb esperit de malesa.

Tota la bilis que han produït durant set mesos de resultes de la desfeta que ve experimentar per obra del novell partit d'Esquerra de Montblanc i de les forces que'ns segueixen ha vingut a destilar en aquest atac vil contra l'home símbol de Catalunya a pretext de la seva actuació, sense esperar la seva obra plena de inquietuts, i no teniu en compte ni el seu passat ni el moment present en el qual no pot encara tenir la màxima responsabilitat del Govern.

Amb el vostre estil tracteu de ferir, tracteu de frontollar, els homes de l'Esquerra (ploma major) com si aquests homes fossin el vostre fort (campanyes Poblet, Guarro, etc., etc.) i heu errat el tret, us creieu que totes les armes us son lícites i vanteu la vostra catalanitat, i no vacil·leu a inventar coses amb el propòsit d'omplir de llot en que us bellugueu homes més honrats que no pas vosaltres. Sapiguen, però que no n'ha de quedar res un cop sancionat pel poble.

Vos us vanteu de catalanista i sabeu que en aquests moments en que Catalunya va a pendre possessió de la seva llibertat un cop reconegut pel parlament l'Estatut, aquestes històries d'imaginació de crítica fan un greuge a Catalunya i podem fer néixer el dubte als espanyols.

Però la vostra tàctica és la de sempre; ¿Què importa la llibertat de Catalunya si amb el vostre atac podeu eliminar homes com En Gassol en el qual ara sembla que distingiu amb vostre odi?

Mes el poble de Montblanc i districte us ha descobert i la vilesa només fa corc als diaris sense moralitat i la premsa adicta al ex-rei, al mort Primo de Rivera...

Però ni la calúnnia, ni la vilesa, ni la difamació, ni cap de les armes que acostumen emprar podran res contra l'Esquerra Republicana de Catalunya. El nostre partit és un partit d'homes honrats que risistiràn tots els atacs i en sortiran més purs i més immaculats que mai. L'Esquerra de Montblanc, compacta i disciplinada es dreça orgullosa i disposada a donar la batalla a totes les dretes que voldrien falsificar el sentit de la revolució del 14 d'Abril.

Montblanc sabrà complir amb excreix el seu deure.

El nostre veterà, Macià Guarro, deu dirigir la batalla, és home de cor, i de sentit polític netament republicà i liberal.

I DE LL.

MIG EN SERIO I MIG EN BROMA

Coses que passen i no haurien de passar:

Que la mitja dotzena d'homes del quinzenal dels badocs al dia que va venir el President anessin... a buscar bolets.

Que els bolets no cal que'ls vagin a buscar a fora perquè qualsevol dia se'ls trobaran a casa si continuen amb aquestes diguem-ne campanyes personals a base de la pinxeria i la poca educació.

Que és pinxeria, anar a trobar a un individu amb aires descompostos a una botiga que no és la pròpia del interessat al que's volia veure d'acovardir per si davant dels clients i de llurs principals es lograva el cop d'efecte de fer-li agafar por i així s'ofegava una campanya.

Que és mala educació, per no emprar un altre vocable que fa mal a les orelles, barrejar el negoci d'una botiga amb les opinions particulars d'un individu que allí hi estigui empleat, al que pel sol fet de no pensar igual que tota la bandarrereria que s'amaga darrera les planes d'un periòdic, ja se l'hi voldria negar el pa i la sal.

Que'ls homes d'aquest periòdic hi estan versats pel que's veu amb això de barrejar les coses del negoci amb la política i perxò tothom espera que qualsevol dia publicaran els contes d'una fàbrica que dirigia un dels seus homes més populars.

Que posats a publicar contes hi podran afegir l'import dels gastos d'un plet que van anar a les costelles... dels pagesos.

Que al miting del dia que va venir En Macià hi varen assistir 2.423 persones.

Que per això no es va notar el buit que hi varen fer la mitja dotzena d'homes del quinzenal dels badocs composta de dos redactors i quatre escolans.

Que perquè la gent s'en adonés i com que són una colla que's poden contar amb els dits, ho varen haver de fer sapiguer pel seu orgue periodístic.

Que tants pocs que són i encara no pensen igual, perquè posats a fer anuncis de franc, deien que alguns

dels seus escolans anirien a la festa, però d'altres anirien a escampar els aires.

Que així quedaven bé amb Déu i el dimoni, encara que tothom ja els hi veu la de sota.

Que l'actual campanya a base de fulles i més fulles es truco per donar feina a l'imprensa de la Trinitat.

Que aquell catalanista tant radical anava buscant recomanacions durant la dictadura i prop les autoritats de la dictadura, per a treure a un alcalde que'ls hi feia nosa.

Que quan la dictadura, o sigui, ara com allavors, no més sabiem dir mal de tothom qui no els hi era grat, car amb aquelles autoritats ells que són tant purs i immaculats, no hi havien de voler tractes.

Que si ho saben aquest parell de defensors de trascantó que li volen organitzar un sopà, és obligat que per postres, mengin què de pansses.

Que fins una vegada i això cal que ho recordi tothom, varen convidar al Capità General Barrera a una festa que hi lligava tant com una guitarra amb un ferro.

Que sort que'l Capità General no va acabar d'arribar.

Que ells perxò van predicant a tot arreu que com ells no hi ha hagut ningú.

Que en aquella ocasió el quinzenal va callar com un mort.

Que aquella «manxeta» que va publicar al darrer número el quinzenal «Renovació» *qui estigui net de culpa que llenci la primera pedra* és una veritat com un temple.

Que aquest *proceso por la integridad de la patria* ja no fa enternir a ningú.

Que si haguessin hagut de fer processos a totes les cases del poble on hi havia fulles i revistes contra la dictadura, no hi hauria hagut prou paper de barba a Montblanc.

Que aquella vegada es varem enamorar d'ell i d'algun altre perquè eren els que cridaven més i això de cridar es veu que fá més catalanista.

Que'l que aquest senyors tenien era una bola al alcalde Hernández.

Que prova d'això és que als altres alcaldes de la dictadura ni els hem vist esmentar mai.

Que males llengües pensen que s'ho han callat perquè així algú no es disgustarà i podrà continuar *mandant-los-hi* el coixe.

Que això de cridar molt segons perquè i callar quant veuen que'ls hi ha de tocar la de perdre és un invent que ha fet el quinzenal dels badocs.

Que'l poble perxò ja els hi veu la llauna.

Que l'ex-candidat volia donar feina als sastres i perxò recomanava als regidors que's fessin peça llarga.

Que ho feia perquè així es prepara l'elecció, però quan va ser l'hora de donar els sufragis, tots sis sastres de la vila varen votar en contra.

Que d'ençà d'aquell dia pensa que de desagraïts l'infern n'és plé i perxò es fá fer la roba a fora.

Que algú ha parlat de fer un sopar en honor del gremi dels sastres per *l'ull clínic* que varen demostrar.

Que sembla que a darrera hora aquest sopar es deixarà correr, davant l'èxit que ha tingut l'altre que s'havia de fer i en el que s'hi havien inscrit el que l'organitzava i un altre comensal.

Que'l nostre cèlebre capellà quan no s'ha pogut

barallar amb algú, s'ha disputat amb la sevaombra.

Que quan la sevaombra no li ha respost ha posat foc entre els de la seva mateixa cleda.

Que perxò a Montblanc l'harmonia entre ells ja fa molta anys que *brilla por su ausencia*.

Que les represàlies contra el minyó de Cal Agustí van continuant i ara voldrien que'l despatxessin.

Que perxò ells anticipant-se ja han començat a augmentar les rengleres dels sense feina.

Que així sabran els empleats que además de treballar i ser bons minyons han de ser escolans de l'amo.

Que allò de *muera el que no piense igual que pienso yo* ho porten a la punta de l'espasa.

Que'l fet de despatxar a un home perquè té altres ideals que els dels que'l paguen, no saben si també es en nom de Déu i, de les seves doctrines.

Que després de tot lo que portem dit això de que l'un és el més catalanista de Montblanc; l'altre el més popular de la *provincia* (tret d'En Marcel·lí Domingo) i que tots junts són els defensors de la moral i la religió, es un *cuento tártaro* que ningú es capaç de creure.

I que amb tant de catalanisme, catolicisme, i popularitat, si algun día els rifen no en comprarem pas billet.

NOTA. Aquesta Secció que en el darrer número va tenir un èxit que'ns ha valgut infinitat de felicitacions (hem rebut 247 cartes d'enhonorabona que estan a la disposició dels amics) està integrada per una pila de noves que per escrit o personalment ens donen diversos amics i soscritors; nosaltres no fem altra cosa que refer-les i donar-hi una certa uniformitat. Com que avui no les publiquem totes i queda te-la per estona, aquesta secció continuarà en nombres successius.

Nota important

L'AIGUAT DE SANT LLUC es posa a les ordres del Comitè d'Esquerres de Montblanc, en lo que calgui contra les dretes.

Tip. Vda. de A. Monmany-Montblanc